

rette sig efter, og saa var man fri for al den Uvillie, som jeg forudsætter det vilde vække mange Steder, naar det skulde overlades til Politiet at bestemme: Den Hund har Størrelse til den mindste Klasse, og den Hund til den store. De Straffebestemmelser, der findes i § 4, skal jeg ikke udtale mig videre om, da Tiden er saa kort. Jeg vil lige for min Part, at en Hundeeier har fuldt Ansvar for de Ulykker, hans Hund afstedkommer, og at der er sat udtrykkelige Straffebestemmelser i den Retning. Jeg kunde nærmest ønske at faae en Bestemmelse tilføjet om, at naar en Hund virkelig har overfaldet et Menneske eller forvoldt Ulemper paa anden Maade, skal vedkommende Hundeeier ubetinget være pligtig til derefter at binde eller dræbe den.

### Justitsministeren (Melleman):

Jeg skal først tillade mig at bemærke, at denne Lovgivning om Hundeafgiften, som jo ikke indføres ved denne Lov, men som er en gammel Institution, som man kun aabner Udgang til at forhøje noget ved denne Lov, vistnok egentlig ikke alene, og maaste ikke en Gang fornemmelig, er bleven betragtet under Synspunktet af en Luxusafgift, men det er lige saa meget, og jeg tror endog saa, jeg kan sige, her i Kjøbenhavn mere bleven betragtet som en Politiforholdsregel, begrundet deri, at det ikke var ønskeligt, at Hundenes Antal saaledes forøgedes i det Uendelige, og naar man her i Kjøbenhavn ønsker en forhøjet Hundeskat, er Grunden ganske sikkert ligesaa meget, eller maaste mere dette sidste nævnte Motiv, at lægge et Baand paa den, som det synes, stærkt tiltagende Tilbøielighed til at holde Hunde, og det endog saa store Hunde, end det egentlig er Udsigt til herigjennem at skaffe nogen Indtægt af Betydning for Kommunen. Men paa den anden Side tror jeg ogsaa nok, at man kan sige, at det spiller en Rolle, at man betragter Hundehold som en Luxusartikel; thi dermed hænger det naturligvis sammen, at der ikke betales Noget for Vænehunde og deslige. Jeg skal i det Hele taget være meget villig til at gaa ind paa et Endringsforslag, som udsatrer Udgang til at paalægge Hundeafgift til Landkommunerne ogsaa. Naar jeg ikke har foreslaaet det, er det jo egentlig mere, fordi jeg, naar henses til den Skjæbne som denne Sag eller i alt Fald lignende Spørgsmaal har havt her i Rigsdagen for nogle Aar siden, egentlig ikke troede, at der var nogen Udsigt til, at det kunde gaa igjennem. Det Spørgsmaal har været fremme en Gang for en Del Aar siden i Rigsdagen, og da stødte det paa en meget stærk Mod-

stand fra mange Sider. Men i og for sig kan jeg ikke have det Mindste at erindre imod det. Efter de nugældende Regler kunne Kommunalbestyrelserne ikke paalægge Hundeafgift. Det er kun i de Kommuner, som grændse umiddelbart op til Byerne, at der kan faaes Approbation paa noget Saadant, og det bliver ogsaa benyttet en Del. Men naar man ikke kan sige, at en Kommune støder umiddelbart op til Byerne, Kjøbstæderne og Kjøbenhavn, er der ikke nogen Hjemmel dertil efter den bestaaende Lovgivning. Det er ganske vist hærdt nogle Gange, i den Tid, jeg har været Justitsminister, at der er indkommet Andragende fra Landkommuner, som ikke vare i dette Tilfælde, om at maatte indføre Hundeskat, og at man altsaa paa disse Andragender har maattet svare, at det ikke kunde lade sig gjøre; det havde de ikke efter Lovgivningen nogen Competence til. Med Hensyn til Maaden, paa hvilken en saadan Foranstaltning skulde træffes, bliver der jo atter disse to Veie at gaa, som jeg for et Dieblis siden havde Veilighed til at pege paa. Man kan gaa den Veie, som jeg synes den sidste ærede Taler var mest tilbøielig til at vælge, nemlig den at sige: der skal være en Hundeskat, og Skatten skal være saa og saa stor, og man kan ogsaa gaa den Veie at overlade det til Kommunerne, hvorvidt de ville have en Hundeskat eller ei, og i saa Tilfælde var det vel ogsaa naturligt at lade dem have Udgang til at bestemme Størrelsen af Skatten, dog indenfor visse Grændser, saa vilde det vel ogsaa være naturligt, at man satte et Maximum enten for Hunde i Almindelighed eller for de forskjellige Klasser af Hunde, hvis man vilde sondre i flere Kategorier, som da ikke maatte overstrides. Det vilde vist i alle Tilfælde være bedst stemmende med den historiske Udvikling af dette Forhold, om man valgte den sidste Veie. Men jeg skal ikke have noget Stort imod at gaa den første, hvis virkelig Thingets Stemning maatte gaa i den Retning, og hvis det maatte kunne gjenføres her. Det Indgreb, der vilde ske i Kommunernes Selvstyre derved, vilde ikke være saa stort, at det kunde vække videre Betænelighed. Men jeg vil som sagt allerede anse det for ganske heldigt, om man blot kunde komme saa vidt, at der aabnedes en Udgang for Kommunerne til at bestemme Hundeafgiften indenfor visse Grændser. Det vilde jeg allerede anse for meget heldigt, og som sagt, hvis virkelig Stemningen skulde være for at gaa ind paa noget Saadant — hvad jeg næsten maa antage efter de Udtalelser, der ere fremkomne — skal det ikke fra min Side møde nogen Hindring. Hvad